

ת"פ 58815/05/22 - מדינת ישראל נגד שלי משה מתכות בע"מ

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע

ת"פ 58815-05-22 מדינת ישראל נ' שלי משה מתכות
בע"מ

בפני בעניין:	כבוד הנשיא צבי פרנקל המאשימה:	מדינת ישראל עו"ד שרון פילפסון וישראל שניידרמן
נגד הנאשמת:		שלי משה מתכות בע"מ ע"י ב"כ עו"ד גולן אמסלם

גזר דין

1. ביום 23.5.23 הרשעתי את הנאשמת לאחר ניהול הוכחות בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום. המאשימה הגישה כתב אישום נגד הנאשמת, חברת שלי משה מתכות בע"מ, המייחס לה העסקה של 16 עובדים זרים שהם מסתננים, ללא שהפקידה עבורם בקרן או בחשבון הבנק את חלק המעסיק במועד הקבוע בחוק (סעיף 5 בכתב האישום), וכן העסקה של 15 עובדים (אותם עובדים בגינם הואשמה הנאשמת בהעסקה ללא הפקדת פיקדון), ללא שהסדירה עבורם ביטוח רפואי (סעיף 6 בכתב האישום), בתקופות המפורטות בכתב האישום.

על פי כתב האישום, ביום 1.7.19 בביקורת שערכו מפקחי רשות האוכלוסין וההגירה נמצאו במפעל שלי משה מתכות בע"מ שברחוב היזמה 39 באשדוד 16 עובדים זרים שהעסיקה הנאשמת, שפרטיהם הובאו בסעיף 3 לכתב האישום. על פי האישום, הנאשמת העסיקה את העובדים האמורים שהם מסתננים כהגדרתם בחוק למניעת הסתננות, תשי"ד-1954 והיו בעלי רישיון בתוקף מסוג סעיף 2(א)(א) לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

כתב האישום ייחס לנאשמת עבירות על פי הוראות החיקוק הבאות: אי הפקדת פיקדון לעובד זר שהוא מסתן בניגוד לסעיפים 1א1 ו-2(ב)(8) לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן- חוק עובדים זרים), בנוגע ל-16 העובדים שפורטו בכתב האישום ובנוגע לתקופות שפורטו בסעיף 5 בכתב האישום, וכן העסקה ללא ביטוח רפואי בניגוד לסעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991, זאת בנוגע ל-15 עובדים שפורטו בסעיף 6 בכתב האישום ובנוגע לתקופות העסקה שפורטו שם.

2. בסעיף 15 בהכרעת הדין קבעתי:

"על כן, אני קובע כי התקיים בנאשמת יסודות עבירת אי הפקדת פיקדון לעובד זר שהוא מסתן בנוגע ל-16 עובדים זרים ובנוגע למועדים שפורטו בסעיף 5 לכתב האישום: בנוגע לעובדים המפורטים בסעיפים

עמוד 1

3.15-3.1 לכתב האישום בחודשים 9/18 ועד לחודש 5/19 (9 חודשים) ובנוגע לעובד המפורט בסעיף 3.16 בכתב האישום מחודש 2/19 ועד לחודש 5/19 (4 חודשים). "

בסעיף 18 בהכרעת הדין קבעתי:

"על כן, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של העסקת 6 עובדים זרים ללא עריכת ביטוח רפואי כדין ובמועדים הבאים: בנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום מיום 16.7.18 ועד ליום 31.7.18 וכן מיום 28.9.18 ועד ליום 27.3.19; בנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום, מיום 1.1.18 ועד ליום 12.2.18 וכן מיום 14.5.18 ועד ליום 9.6.18; בנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום מיום 2.3.17 ועד ליום 12.7.17 וכן מיום 1.4.18 ועד ליום 28.5.18; בנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום מיום 1.7.18 ועד ליום 28.12.18; בנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום מיום 13.5.18 ועד ליום 31.8.18 ובנוגע לעובד המפורט בסעיף 6.6 בכתב האישום מיום 22.2.18 ועד ליום 28.4.18 (פתיח הסיכומים מטעם המאשימה). "

3. במסגרת הטיעונים לעונש ביקשו באי כוח המאשימה לגזור על הנאשמת קנס בשיעור של 645,000 ₪ (600,000 ₪ בגין עבירת הפיקדון ו - 45,000 ₪ בגין עבירת הביטוח). כמו כן עתרו ב"כ המאשימה לכך שהנאשמת תתחייב להימנע מביצוע עבירות בהן הורשעה למשך שלוש שנים. הנאשמת התחייבה בפניי בתום הדיון. באי כוח המאשימה טענו שיש לראות בעבירות כאירוע אחד שכולל 139 חודשים ללא הפקדה ו-25 חודשים ללא ביטוח רפואי. באי כוח המאשימה טענו שמדובר בעבירות חמורות שנעשו במסגרת משלח ידה של הנאשמת, עבירות שפוגעות במדיניות ההגירה של ישראל ובפגיעה במדיניות תעסוקה של ישראלים. ב"כ המאשימה טענה שמדובר בעבירות שגרמו לרווח כלכלי לנאשמת של מעל 120,000 ₪ בכך שלא הפרישו את כספי הפיקדון. לטענת ב"כ המאשימה מתחם הענישה בגין עבירת הפיקדון הוא בין 500,000 ₪ לבין 800,000 ₪ ובגין עבירות הביטוח בין 45,000 ₪ לבין 54,000 ₪.

4. ב"כ הנאשמת ביקש לראות בכל המתואר בכתב האישום כאירוע אחד ולקבוע מתחם ענישה שיהלום את כל העבירות. לטענתו, העובדים קיבלו את יתרת הפיקדון במסגרת הסדר או פסק דין בסיום עבודתם ואף טען שהציג את אותם הסברים בפני ב"כ המאשימה ולגבי עבירות הביטוח טען שמדובר בהעברת כספים באופן כולל ולא פרטני מה שגרם לתקלה אך לא הייתה כל פגיעה בזכויות העובדים. הוסיף ב"כ הנאשמת שמדובר בחוק חדש יחסית שנכנס לתוקף במאי 2017 והעבירות נעברו בשנת 2018 ובשנת 2019 ומיד לאחר הביקורת המחדל תוקן באופן של הפקדה שוטפת. מדובר בנאשמת שמעסיקה עובדים רבים, מפרנסת משפחות רבות ואין לה עבר פלילי, לכן ביקש ב"כ הנאשמת להסתפק בקנס נמוך של 5,000 ₪ לכל עובד ובפריסה של 60 תשלומים (עמ' 5 שורה 29-30 לטיעונים לעונש מיום 20.7.23).

5. מאחר שמדובר בביקורת אחת ובהעסקה אחת בעלת תשתית עובדתית זהה אני קובע שמדובר באירוע אחד הכולל מספר רב של מעשים מאחר שמדובר ב - 16 עובדים, עבירה שנעברה 139 חודשים לגבי אי הפקדה ו-25 חודשים לגבי עבירת הביטוח.

6. במסגרת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון כבסיס את גובה הקנס המנהלי בסך של 5,000 ₪ הן בגין עבירות הפיקדון והן בגין עבירות הביטוח (כאשר יש לקחת בחשבון כי במועד ביצוע העבירה עמדה בתוקפה הוראת השעה שהחמירה את הענישה על מעסקי מסתנן כך שהקנס המינימלי הוחמר בסך של 10,000 ₪) כאשר הרף העליון הוא 116,800 ₪. משקבעתי שמדובר באירוע אחד, אין מקום להכפיל (אריתמטית) את מספר המעשים אלא יש לקבוע מתחם כולל. המתחם הוא בין 160,000 ₪ (16 עובדים * 5,000 ₪ * 2) וזאת אף מבלי להביא בחשבון את עבירות אי הפקדת הביטוח) לבין 233,600 ₪ המהווים פי שניים מהקנס המקסימלי לעבירה אחת.
7. אמנם הנאשמת לא הציגה בפניי ראיות לגבי הסדרים שלטענתה הגיעה עם העובדים אך ב"כ הנאשמת טען שהציג את הראיות בפני ב"כ המאשימה (עמ' 5 שורות 4-7 לטיעונים לעונש מיום 20.7.23) אך המאשימה לא טענה שזכויות העובדים קופחו אלא רק טענה שהנאשמת גרפה לכיסה את הרווחים של אי הפקדת הפיקדון בסך של למעלה מ- 120,000 ₪ (עמ' 3 שורה 9 לטיעונים לעונש מיום 20.7.23).
8. ב"כ הנאשמת הציג גזרי דין בהם נפסקו קנסות נמוכים, כך למשל הפנה לגזר הדין בת"פ (ב"ש) 68828-02-23 **מדינת ישראל - טופ פלסט 2002** מיום 24.5.23 שם גזרתי קנס בשיעור של 21,000 ₪ בלבד לנאשמת שלא העבירה את כספי הפיקדון לשלושה עובדים משך 8 חודשים. כעולה מגזר הדין הנאשמת צירפה אסמכתאות בנוגע להפקדת הפיקדון לגבי אותם עובדים. כמו כן הנאשמת באותו מקרה הודתה בהזדמנות הראשונה והחיסכון בזמן השיפוטי היה שיקול לקולא.
9. שמעתי את בעלי הנאשמת בדיון ביום 20.7.23 שאמר שמיד לאחר הביקורת הוא פנה לרואה החשבון של החברה שעובדת עם הנאשמת וכעס עליו על כך שהוא לא יידע אותו שיש להפריש 16% לפיקדון (עמ' 8 שורה 2-4 לפרוטוקול מיום 20.7.23). בעלי הנאשמת תיאר את פעילות הנאשמת ובכלל זה את עבודתה בתקופת הקורונה, את העובדה שהיא מעסיקה 80 עובדים שחלקם עובדים בחברה למעלה מ-20 שנה ואת העובדה שהחברה קיימת כבר 28 שנים.
10. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים אני קובע שאין למצות את הדין עם הנאשמת ואין להחמיר עמה לאור העובדה שמדובר בעבירות שנעברו בשנת 2018 ובשנת 2019, אין לה עברה פלילי ובעלי החברה תיאר את מצבה הכלכלי המורכב. בנסיבות אלה מצאתי לגזור על הנאשמת קנס של 165,000 ₪ בלבד, אני ער לכך שהקנס הסופי הוא בגובה מכפלת מספר העובדים בקנס המינימלי (16*10,000 ₪) בתוספת 5,000 ₪ בלבד, אולם כאמור מדובר באירוע אחד אף על פי שמדובר בחודשים רבים מאד וכאמור החלטתי שלא למצות עם הנאשמת את הדין.
11. לאור מצבה הכלכלי של הנאשמת כפי שתיאר בעליה, אני מאפשר לנאשמת לשלם את הקנס ב-60 תשלומים של 2,750 ₪ כל אחד החל ביום 1.11.23 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. אם אחד התשלומים לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס שלא שולמה לפירעון מיד.

12. כאמור, בעלי הנאשמת התחייב בפניי להימנע מביצוע העבירה למשך שלוש שנים מיום 20.7.23.

13. הנאשמת מופנית להוראות הכלליות הבאות:

אם מועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליה להקדים את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים.

א. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, לפי המועדים והתשלומים שקבעתי.

ב. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ג. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.

14. זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ז' אב תשפ"ג, 25 יולי 2023, בהעדר הצדדים.